

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ

14 ΙΟΥΛΙΟΥ 2019 (Ματθ. ε' 14-19)

Εορτάζει σήμερα η Αγία μας Εκκλησία τους 630 θεοφόρους Πατέρας, που συγκρότησαν την Δ' Οικουμενική Σύνοδο στη Χαλκηδόνα της Κωνσταντινούπολης το 451 μ.Χ, την οποία συγκάλεσαν οι Αυτοκράτορες Μαρκιανός και Πουλχερία. Ο λόγος που συγκροτήθηκε η Σύνοδος αυτή ήταν για να εξετάσει τα θέματα της πίστεώς μας και κυρίως σε ότι αφορούσε το πρόσωπο του Χριστού. Η Σύνοδος αυτή καταδίκασε την αιρετική διδασκαλία του **Μονοφυσιτισμού**. Ονομάστηκε Μονοφυσιτισμός λόγω του ότι οι κύριοι εκπρόσωποι του, ο αρχιμανδρίτης Ευτυχής, ο πατριάρχης Αλεξανδρείας Διόσκορος και ο Σεβήρος υποστήριζαν την λανθασμένη άποψη ότι στο πρόσωπο του Χριστού υπάρχει μία φύση, **η θεία η οποία απορρόφησε την ανθρώπινη κατά την Σάρκωση του Κυρίου**. Αυτή η θεωρία όμως έχει συνέπειες στη σωτηρία μας, γιατί με την απορρόφηση της ανθρώπινης φύσης από τη θεία δεν έχουμε πραγματική σάρκωση του Χριστού, η οποία θα μπορεί να σώσει τον άνθρωπο από το προπατορικό αμάρτημα και την πτώση μας από τον Παράδεισο, και να μας απαλλάξει από την αμαρτία. Έτσι, η Σύνοδος οριοθέτησε την ορθόδοξη διδασκαλία σχετικά **με τις δύο φύσεις του Χριστού**, ότι δηλαδή ο Χριστός είναι **τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος**, διατυπώνοντας έτσι το Χριστολογικό δόγμα.

Ο Ιησούς Χριστός έγινε άνθρωπος και προσέλαβε στο ένα πρόσωπο του Θεού Λόγου, την θεία και **την ανθρώπινη φύση, θέληση και ενέργεια**. Ίδου ο τρόπος με τον οποίο σώζεται ο άνθρωπος. Αν αρνηθούμε τη θεϊκή φύση του Ιησού, τότε ο Θεός ποτέ δεν έγινε άνθρωπος **και ποτέ δεν έχει τη δυνατότητα ο άνθρωπος να γίνει κατά χάριν Θεός**. Αν αρνηθούμε την ανθρώπινη φύση, τότε ο άνθρωπος είναι αδύνατο να θεωθει, αφού ο Θεός ποτέ δεν κράτησε την ανθρώπινη φύση, αλλά την απορρόφησε η θεία του φύση και ενέργεια. Οι δύο φύσεις στο Χριστό είναι **ενωμένες μεταξύ τους απρέπτως**, χωρίς δηλαδή να γίνεται μετατροπή, δηλαδή αλλαγή της μίας φύσεως στην άλλη. Μετά την ένωσή τους, οι δύο φύσεις είναι εντελώς αδιάσπαστες, δηλαδή ούτε χωρίζονται ούτε και διαιρούνται. Η ένωση της θείας με την ανθρώπινη φύση στην υπόσταση του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Υιού και Λόγου, **είναι πραγματική ένωση**.

Στο αποστολικό ανάγνωσμα ακούσαμε τον Απόστολο Παύλο να δίνει κάποιες συμβουλές στον μαθητή του Απόστολο Τίτο, ο οποίος είναι επίσκοπος στην Κρήτη, εξού και η επιστολή αυτή ονομάζεται και ποιμαντική γιατί αναφέρεται σε ποιμένα. Μία από τις συμβουλές που του δίνει είναι «αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού ». Και θα ρωτήσει κανείς τί σημαίνει αίρεση, ποιο το νόημά της; Αίρεση είναι η **αντίθετη διδασκαλία από την αλήθεια που φυλάσσει και διδάσκει η Εκκλησία**. Η αίρεση είναι εφεύρεση του διαβόλου που προσπαθεί να κατακυριεύσει την Εκκλησία από μέσα. Οι αιρέσεις δημιουργούνται από την άγνοια και την λανθασμένη ερμηνεία και εξήγηση της Αγίας Γραφής. Η αίρεση είναι η μεγαλύτερη δυστυχία στον άνθρωπο.

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, παρμένο από την επί του Όρους ομιλία του Κυρίου μας, όπως την διασώζει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, μας υπενθυμίζει ότι με το να ονομαζόμαστε χριστιανοί, γινόμαστε το φως του κόσμου. Σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου «*υμείς εστε το φως του κόσμου*» οφείλουμε να φωτιζόμαστε από την αλήθεια του Ευαγγελίου και να τη φανερώνουμε καθημερινά στους συνανθρώπους μας.

Έτσι, οι Πατέρες έδωσαν τη μαρτυρία της ατεμάχιστης και αλώβητης πίστεως και εδραίωσαν στην αλήθεια τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Εστερέωσαν την κλονισμένη πίστη των Ορθοδόξων και απεδίωξαν **τους βαρείς λύκους**, οι οποίοι με μανία και εωσφορική υπερηφάνεια προσπαθούσαν να διασπάσουν την ενότητα της πίστεως. Έγιναν φώτα για την Ορθοδοξία. Φωτίστηκαν οι ίδιοι πρώτα και μετά φώτισαν τους υπόλοιπους, σύμφωνα με τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο «*Καθαρθήναι δεί πρώτον, είτε καθάραι· σοφισθήναι και ούτω σοφίσαι· γενέσθαι φως και φωτίσαι*». Αυτό καλείται ο κάθε χριστιανός να κάνει. Να γίνεται και να είναι φως του κόσμου, διότι έχει προορισμό με το φωτεινό του παράδειγμα να φωτίζει τους ανθρώπους που βρίσκονται στο σκοτάδι της αμαρτίας. Ο Κύριος ζητά από τον κάθε ένα σαν λύχνος να λάμπει το φως της αρετής μας στους ανθρώπους, ώστε να βλέπουν τα καλά μας έργα και να δοξάζουν τον Θεό Πατέρα «*ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ιδώσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς* ».

Οι αγώνες και οι θυσίες των Πατέρων δίνοντας την ζωή τους, το αίμα τους για να παραδώσουν στην Εκκλησία ανόθευτη την αλήθεια, αποτελούν για εμάς το φως για να δοξάζουμε τον Ουράνιο Πατέρα μας. Με τις θυσίες και τους αγώνες που έκαναν κληροδότησαν σε όλες τις επόμενες γενεές την αλήθεια, αλλά και την ευθύνη που έχουμε απέναντι στην Ορθοδοξία. Εβίωσαν το λόγο του Κυρίου Ιησού που ακούσαμε στο Ευαγγέλιο: «*ος εάν ούν λύση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών ...* », δηλαδή Εκείνος ο οποίος θα καταργήσει μία από τις εντολές αυτές τις πολύ μικρές και θα διδάξει έτσι τους ανθρώπους, θα είναι πολύ μικρός για τη βασιλεία των ουρανών.

Γινόμαστε άγρυπνοι φύλακες και έχουμε ιερό καθήκον να περιφρουρούμε με κάθε θεμιτό και νόμιμο μέσο την πίστη μας και να αγωνιζόμαστε γι' αυτήν μιμούμενοι τους Αγίους μας που ομολογούσαν τον Ιησού Χριστό σταυρωθέντα και αναστάντα εκ των νεκρών. Αυτή την αλήθεια της πίστεως, που διετύπωσαν εν Πνεύματι Αγίω οι Πατέρες της Αγίας μας Εκκλησίας και εβίωσαν, εφαρμόζοντας το λόγο του Κυρίου ότι όποιος ποιήσει και διδάξει, δηλαδή αυτός πρώτα που θα τα εφαρμόσει και μετά θα τα διδάξει και στους άλλους, μεγάλος θα κληθεί στη βασιλεία Του, καλούμαστε να διατηρούμε, όχι απλά ως ορθοδοξία διδασκαλίας, αλλά και ως ορθοπραξία εμπειρίας. Αυτή την αλήθεια της πίστεως καλούμαστε να μεταλαμπαδεύσουμε ο ένας στον άλλο ως κληρονομίαν άφθαρτον και αμίαντον και αμάραντον τετηρημένην εν ουρανοίς». Αμήν.

Ιεροδιάκονος Ραφαήλ Μισιαούλης